

s mintha valaki kezemre ütött volna, ijedten visszarántottam. Most, épen most . . . ? Amíg idegenül jöttünk-mentünk egymás mellett, még inkább tehettem volna ; de most . . . Mikor ilyen jóleső barátságos közlésekre méltatott s olyan megható dolgokat mesélt el nekem? Még azt hihetné, hogy félreértettem . . . Nem ! Kirántottam pénztárcámat s a tízfillérest visszajuttattam a többi aprópénz közé.

— Lám — mondtam előkelően — hogy elnéztem a rossz szememmel ! Itt van, tessék, ami magának jár — s átnyújtottam a huszast . . .

Mélyen meghajolt :

— Kezét csókolom, köszönöm alássan.

Mire kifordultam az ajtón, már mindennel tisztában voltam. Ha visszanezék, bizonyára elfoghattam volna még egyszer kaján tekintetét az ablakon keresztül ; még egyszer rámvillant volna az a csufondáros köszöntés, amely talán nem is volt csufondáros, de változatlan értelme az én szememben mindig csak egy : hogy hiába készülődtem úgy, hiába lázadoztam ellene, Dani bácsi megint és mindenkorra fölémkeredett . . .

Megszégyenülten, dühösen cammogtam le a part felé. Soha olyan közel nem voltam ahhoz, hogy sírjak . . .

És azóta nem mentem abba a budai kávéházba.

Nagy Berta.

TÜKÖR ELŐTT.

*A tükör előtt ámulok,
tavába hasztalan nyúlok:
ujjamra, ha felé repes,
tapasztalat nem permetez.*

*Ki e varázsló, apuci?
— Csalóka fénytörés, picim.*

*Apu, ne hidd, ne hidd el, ó
aki ott kettőz, nem csaló.
Ami ott tágul és ragyog,
mit csaknem megtapinthatok,
lehet az léha fénytörés?
Több dolgok vannak földön és
egen, hogysem bölcselmeitek
följogni képes, öregek.*

*Majd ha nagy, izmos leszek én
s futos a lábam szabadon:
ezt a rejtélyt kikutatom.*

*Behatolok az üvegén,
fölcसारom a villanyát,
ágaskodom a pamlagon,
falait megsimogatom*

s behívom apát, anyát.

Juhász Géza.